

๑๖

จดหมายจากพระกัลยาณมิตร

มีพระกัลยาณมิตรรูปหนึ่งเขียนจดหมายมา ท่านใช้คำว่า “ขอแสดงอาบัติ” กับคุณครูไม่ใหญ่ ที่จริงอยากอ่านตามลำพัง แต่มีหลายข้อที่ท่านเขียนมาอาจจะไปตรงกับใจใครบางคน จะได้ถือโอกาสตรงนี้ชี้แจง ทำความเข้าใจกันสักนิด

ที่จริงถึงไม่ได้แสดงอาบัติ หรือมาขอขมาอะไร ก็ให้ไปหมดแล้ว เพราะครูไม่ใหญ่อยากจะจากโลกนี้ไปอย่างไร้ไขว่คว้า ไม่มีเวรมีภัยกับใคร แต่นี่ก็เป็นความงามของพุทธบุตรที่เมื่อท่านมีความรู้สึกที่ดีเกิดขึ้นแล้ว ท่านจะแสดง ไม่ปกปิด จะเปิดเผย เพื่อความบริสุทธิ์บริบูรณ์ เพราะท่านมีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย

ท่านเขียนมาย่อ ๆ ว่า

ท่านเคยมีอคติในใจ ที่ยังไม่กล้าบอกกับใครในส่วนลึกกันบ้าง หัวใจ ซึ่งอาจจะไปตรงกับความคิดของคนอื่น ๆ ที่มีต่อวัดพระธรรมกาย พุดง่าย ๆ กับครูไม่ใหญ่นั่นแหละ แต่เขามักจะเหมารวม ๆ เป็น วัดพระธรรมกาย ไม่รู้เป็นยังไง

ที่จริงว่าครูไม่ใหญ่โดยตรงจะดีกว่า เพราะว่าพระธรรมกาย บาบนะ เพราะคำว่า “ธรรมกาย” เป็นคำสูง หมายถึงพระพุทธเจ้า ที่อยู่ภายในตัว หมายถึง พระรัตนตรัย เพราะฉะนั้นถ้าใครรู้สึก ไม่ชอบหน้าครูไม่ใหญ่ ก็ขอให้ใช้ตรง ๆ เลย ธัมมชโยบ้าง อย่างนั้น อย่างนี้ อะไรก็ว่ากันไปเถอะ ครูไม่ใหญ่ไม่ถือ ไม่เอาเรื่องเอาราว กับใคร เพราะไม่มีเวลาจะไปคิดเรื่องเหล่านี้ เวลาที่เหลืออยู่ อยากจะ ได้บุญ อยากจะทำงานพระศาสนา

๑. วัดพระธรรมกายเป็นวัดทุนนิยม เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นทางวัด จะหาวิธีแก้ด้วยเงินอย่างเดียว

วัดพระธรรมกายไม่ใช่วัดทุนนิยม แต่เป็นวัดบุญนิยม คือ นิยมสร้างบุญ สร้างบารมี ถ้าจะบ้าก็บ้าเรื่องนี้แหละ บ้าสร้างบุญ สร้างบารมี ขวนเขาไปเรื่อย ๆ นั่นแหละ

๒. วัดพระธรรมกายเป็นวัดไม่ทรงเอกลักษณ์ความเป็นพุทธ เช่น สร้างโบสถ์ไม่เหมือนวัดทั่ว ๆ ไป ผมคิดว่า เมื่อรวมคนได้มาก ๆ ก็กลายเป็นคริสต์ เอาไม้กางเขนไปปักกลางช่องฟ้า

ตอนที่สร้างโบสถ์ให้สถาปนิกออกแบบ ได้บอกวัตถุประสงค์ไปว่า อยากได้โบสถ์ที่แข็งแรง ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ เสร็จเร็ว ประหยัด ไม่ต้องใช้เงินเยอะ เพราะไม่ค่อยมีเงิน ถ้าฟังก์ชันง่าย ถ้าสร้างโบสถ์ที่วิจิตรงดงามก็ดีนะ ใจก็ประณีต แต่จะเสียเวลานาน ใช้เงินเยอะ ใช้ประโยชน์ได้ไม่เต็มที่ เวลาฟังก์ชันยาก เพราะช่างที่เกิดมาสร้างไม่เกิดมาซ่อมอีก ทีนี้ถ้าเอาคนรุ่นหลังมาซ่อม เกรงว่าจะเป็นห้วงกฏ ท้ายมังกร กลัวจะต่อกันไม่ติด

เขาออกแบบมาให้ดูหลายแบบ ก็เลือกเอาแบบที่พอใครเห็น พอจะทนได้บ้าง แบบนี้ตรงสเป็ก เร็ว เรียบง่าย ทำความสะอาดง่าย ฟังก์ชันง่าย ใช้เงินไม่เยอะ และใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ จึงได้โบสถ์แบบนี้มา

และจริง ๆ เป็นพุทธมหานิกาย ไม่ใช่หนิกายใหม่ แล้วก็แยกนิกายด้วย กำลังให้ไปกราบเรียนทุก ๆ รูปว่า

“พุทธรูปต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนดวงตะวันที่มีดวงเดียว”

ไม่อยากให้มีนิกายโน้น นิกายนี้ พอดีมีคำว่า ธรรมกาย เขาไม่คุ้น เพราะว่าแม้ธรรมกายมีอยู่ในพระไตรปิฎก แต่ไม่มีใครนำมาเปิดเผย มาแนะนำกัน เพราะรู้จักพระธรรมกายแค่เป็นที่รวมหมวดหมู่แห่งธรรม เหมือนเป็นนามธรรม ไม่เชื่อว่าจะมีหน้ามีตา แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมารไปค้นพบขึ้นมา แล้วพระในตัวเอง คือ ธรรมกาย ก็เป็นสิ่งแปลกใหม่ที่ท่านไม่เคยได้ยิน เมื่อไปค้นในพระไตรปิฎก อ้าว มีคำนี้ด้วย เอาละสิ คราวนี้สนุกกัน ใหญ่เลย เรื่องมันเป็นอย่างนี้

**๓. วัดพระธรรมกายเป็นวัดที่จัดหาเงินเข้าวัดแบบแชร์ลูกโซ่
คนไปหาเดินสายจะได้ค่าตอบแทนเป็นเปอร์เซ็นต์ ให้หัวหน้าสาย
แต่ละคนที่มีเงินเข้าวัดเยอะ**

ขอกราบเรียนพระเดชพระคุณให้ทราบเลยว่า อย่าว่าแต่วัด
ไม่ให้เงินสักสลึงเลย เขายังต้องเสียเงินมหาศาลอีกด้วย บางคนเอา
ชีวิตเป็นเดิมพันไปทำงานสร้างบารมี บางคนถึงกับเสียชีวิต บางคน

บาดเจ็บ แต่ส่วนใหญ่จะเสียชีวิต ถ้าได้เห็นวิธีการทำงานของทีมงานแต่ละคนที่กระจายกันอยู่ทั่วประเทศมีแต่จะชื่นชมอนุโมทนา

ผู้เฒ่าผู้แก่ง้อมอเตอร์ไซด์ไปบนถนนลูกรังที่เป็นหลุมเป็นบ่อ ทั้งฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว ตากแดดกันหัวแดง บางทีนั่งรถไปหล่นลงมาก็มี

บางคนไม่สบายก็ยังออกไปทำหน้าที่ เป็นมะเร็งให้ศิโม ผมร่วงหนังศีรษะไม่มีผมมาปกป้อง ระหว่างแดดที่แรงกล้ากับหนังศีรษะ ผิวหนังลอกแล้วลอกอีก เดินฝ่าเปลวแดด เหงื่อไทมากาย หน้าไม่ได้สวยเลยสักคน แต่ดวงใจใสตลอด ยิ้มแย้มแจ่มใส

บางคนข้ามน้ำข้ามทะเลไปเกาะกลางทะเลก็มี ขึ้นเขาลงห้วย ลำบากทั้งลูกพระ ลูกเณร ลูกอุบาสก อุบาสิกา แล้วก็ลูกทุก ๆ คน ที่ออกไปทำหน้าที่อย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่ได้เห็นแก่ความยากลำบาก เพียงเพื่อจะไปบอกให้ผู้มีบุญที่กระจัดกระจายกันว่า มาสร้างบุญกันเถิด เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี มาทำพระนิพพานให้แจ้ง ชวนทุกคนให้มาถึงธรรม ไปบอกเขาว่าในตัวเรามีพระรัตนตรัย ให้แสงหาพระในตัว อย่าตายฟรีเลย เพียงเพื่อจะไปบอกเขาอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ไม่ใช่แบบแชร์ลูกโซ่ และแชร์เป็นยังไง ครูไม่ใหญ่ เล่นไม่เป็น ไม่รู้จัก ได้ยินแต่เขาลงหนังสือพิมพ์ แล้วเขาก็ถวายเป็นอาหารอย่างนี้มาให้

ปัจจัยทั้งหมดที่ได้มาก็นำมาทำงานพระศาสนา เพราะทุกอย่างมีค่าใช้จ่ายทั้งนั้น นั่งเฉย ๆ แค่ว่าหายใจเข้าออกก็เสียค่าใช้จ่ายแล้ว เพราะเราจะต้องมีชีวิตอยู่จึงหายใจได้ จะมีชีวิตอยู่ได้ ต้องมีอาหาร อาหารไม่ได้หล่นลงมาจากฟ้า มันมีค่าใช้จ่าย กว่าจะมาถึงมือ ถึงท้องได้ ต้องจ่ายกันเป็นระบบเลย

และเพราะความสงสารผู้มีบุญทั้งหลายจะมาตากแดด ตากลม ตากฝน ก็สร้างอาคารแบบง่าย ๆ มีแค่หลังคา มีผนังนิดหน่อย จะได้มาปฏิบัติธรรมร่วมกัน แล้วก็มาช่วยกันทำความสะอาด

ทำไมสร้างใหญ่? ก็คนมาเยอะจึงสร้างใหญ่

จริง ๆ แล้ว ครูไม่ใหญ่อยากอยู่เฉย ๆ

อยู่เฉย ๆ ก็หาว่าพระชู้เกียจฉ่ำ

กว่าจะคิด Project ก็ยากแล้ว ออกแบบยากอีก ไปหาเงินมา

สร้างยิ่งยาก เพราะครูไม่ใหญ่ไม่ได้ออกไปหา ลูก ๆ ออกไปหาทั้งนั้น
ลำบากกันทุกคน

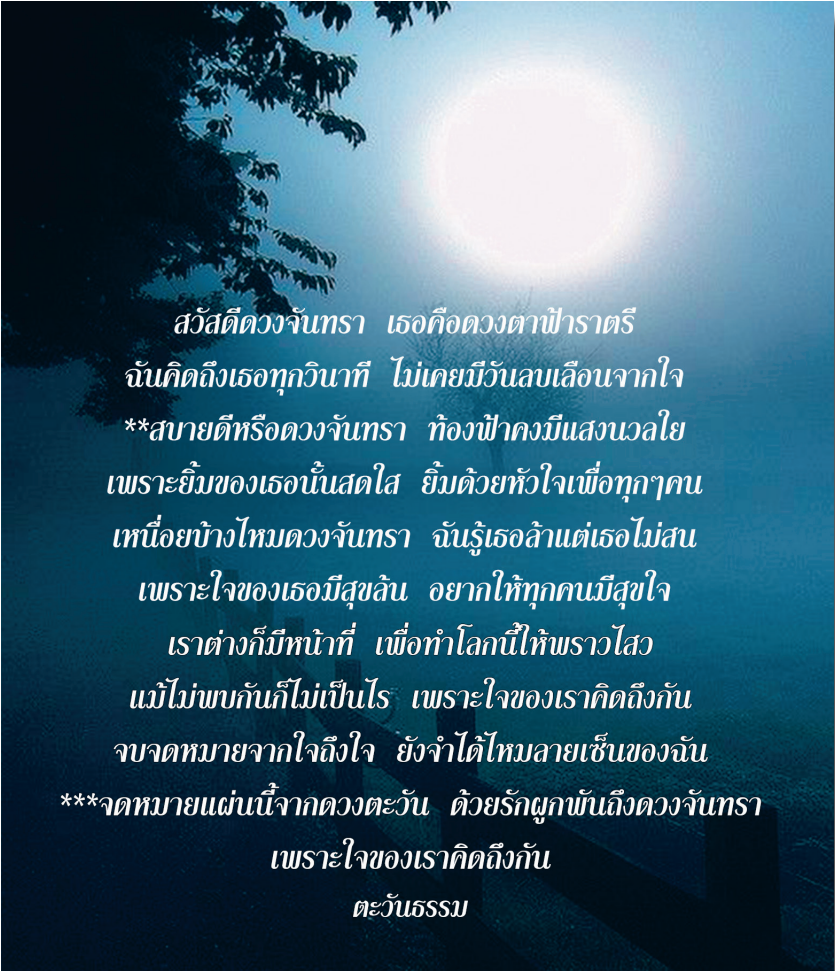
**หาเงินมาก็ยาก มาสร้างก็ยากอีก รักษาก็ยากอีกแล้ว
แต่ทั้งหมดนี้เป็นศาสนประโยชน์ เป็นสมบัติของพระศาสนาทั้งนั้น**

ถ้าเป็นโรงเรียน ก็เป็นโรงเรียนสอนวิชาชีวิต ก็คล้าย ๆ กับ
ชวนคนไปสร้างโรงเรียนที่สอนวิชาชีพทางโลก เรื่องทำมาหากิน
แต่โรงเรียนนี้สอนเรื่องวิญญูะ สอนความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
สอนวิชาชีวิต หรือจะเปรียบเป็นโรงพยาบาลก็ได้ แต่รักษาโรคกิเลส
ทางใจ ที่เกิดจากโลภะ โทสะ โมหะ

อยากอยู่เฉย ๆ จังเลย แต่เขาว่าขี้เกียจอีก พระบวชมาแล้ว
ไม่ได้ทำอะไร พอพระจะทำหน้าที่ของพระ งานของพระก็ว่าอีก นี่มัน
เป็นอย่างนี้

ท่านถามมา ๓ ข้อ ก็เลยถือโอกาสตอบตรงนี้

ขอส่งกำลังใจถึงลูก ๆ ที่เหนื่อย ๆ กันหน่อย จดหมายจากตะวัน

สวัสดีดวงจันทร์ เธอคือดวงตาฟ้าราตรี
ฉันคิดถึงเธอทุกวินาที ไม่เคยมีวันลบเลือนจากใจ
**สบายดีหรือดวงจันทร์ ท้องฟ้าคงมีแสงนวลไส
เพราะยิ้มของเธอ นั้นสดใส ยิ้มด้วยหัวใจเพื่อทุกคน
เหนื่อยบ้างไหมดวงจันทร์ ฉันรู้เธออ่านแต่เธอไม่สน
เพราะใจของเธอมีสุขสัน อยากให้ทุกคนมีความสุข
เราต่างก็มีหน้าที่ เพื่อทำโลกนี้ให้พราวไส
แม้ไม่พบกันก็ไม่ใช่ไร เพราะใจของเราคิดถึงกัน
จบจดหมายจากใจถึงใจ ยังจำได้ไหมลายเซ็นของฉัน
***จดหมายแผ่นนี้จากดวงตะวัน ด้วยรักผูกพันถึงดวงจันทร์
เพราะใจของเราคิดถึงกัน
ตะวันธรรม

เพราะฉะนั้น ขอยืนยันตรงกันว่า นักรบพันธุ์ตะวันในสมรภูมิ
แห่งการสร้างบารมีได้รับเพียงแค่นี้ คือ ความรู้สึกจากใจของครูไม่ใหญ่
ให้กับลูก ๆ ทุกคน นอกนั้นไม่มีเลย มีแต่เขาเอามาให้ ทั้ง ๆ ที่เขา
สละชีวิต อวัยวะ ทรัพย์สิน ความสุขในครอบครัว และทุกสิ่งทุกอย่าง
เพื่อไปทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ในการที่จะไปชักชวนผู้มีบุญทั้งหลาย
ได้ทราบว่าการสร้างบารมี ให้มาร่วมบุญด้วยกัน เพราะบุญเท่านั้น
เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตในสังสารวัฏ

ที่ตายไปก็เยอะ

บาดเจ็บก็มาก

ทรัพย์สินไม่ต้องห่วงเลย...ให้เป็นอาชีพ

นี้แหละ...

“นักรบกล้าพันธุ์ตะวัน”

๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

